

difteritis for en smitsom Sygdom — men ogsaa til at slaa ned og udrede Erstatning. Der er det ærede Medlem imidlertid i Wildfarelse, og det kommer af, at det ærede Medlem ikke har erindret, hvad der staar i Hovedbestemmelsen, nemlig § 8 i Loven af 29de December 1857. Denne Paragraf giver for Hornkvægets Vedkommende i Tilfælde af ondartet Lungesyge og Kvægpest Politimestrene Bemyndigelse til at nedslaa nogle Stykker til Prøve for at undersøge Sagen og Indenrigsministeren Bemyndigelse til total Nedslagning. Naar jeg ved Siden heraf nævner, at Heste kunne nedslaaes for Snibe eller deslige, saa giver Loven iøvrigt ikke Bemyndigelse til nogen Slags Nedslagning. Loven har begrændset Ministerens Bemyndigelse til at nedslaa til visse bestemte, i Loven nævnte Sygdomstilfælde. Deraf, at man indordner Svinedifteritis under § 2, følger ikke, at man kan anvende de nu nævnte Bestemmelser om Nedslagning og Erstatning; deraf følger efter min Mening kun, at man analogisk bør anvende de samme Bestemmelser, og det er netop det, jeg har gjort i stort Omfang baade med Hensyn til at slaa ned og at erstatte; men naar der ingen Hjemmel har været for dette, saa er det netop, at Udgiften har maattet udredes paa den Maade, som den er udredet. — Det ærede Medlem mener, at samtlige Befættninger paa Lossespladserne strax burde have været nedslaaede. Det er vist en Anskuelse, som flere have, og jeg for min Person vilde heller ikke have Noget mod at gaa dertil, men jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar man ganske mangler Lovbestemmelser, saa staar man dog ikke saa frit i sit Skjøn, som naar man har saadanne. Det ærede Medlem vil erindre, at jeg forudsætter Samtykke for Nedslagningen fra vedkommende Eier, og at jeg forudsætter, at det vil kunne faas, og det har ogsaa i Reglen vist sig at være Tilfældet — paa en enkelt Undtagelse nær, som fremkom for nylig — thi det er jo ganske naturlig i Vedkommendes egen Interesse. Hvorvidt skulde man altsaa gaa med en saadan Nedslagning? Saa vidt som det var nødvendigt. Da man var kommen til det Resultat, at Alt, hvad der var Sygt og Mistænkt, var nedslaaet, og at Resten var sundt, og at over Halvdelen af de nævnte Pladser vare uberørte af Sygdommen, da man var aldeles Herre over Tilgangen, Afgangen, Omsætningen osv., saa gik det veterinaire Skjøn ud paa, at der ikke forelaa nogen Nødvendighed for total Nedslagning under disse Forhold, hvor man var saaledes Herre over Sygdommen, at der ikke kunde befrægtes no-

gen Udbredelse af Smitten. Det var andre Grunde og da til Dels den Omstændighed, at det viste sig umuligt at faae denne Opfattelse igjennem og tillige for majsommeligt at vedligeholde den veterinaire Bevogtning af disse Pladser, som bevirkede, at man endelig gik eller forsøgte at gaa til en total Nedslagning. Jeg troede, den var gennemført, men den er nu stoppet, hvad jeg om et Dieblisk skal komme tilbage til.

Det ærede Medlem frygter for, at § 4 vil vække Uro, navnlig den Bistand, man søgte hos Befolkningen og Kommunerne. Jeg nævnte allerede i Gaar, at Bestemmelsen kan anvendes saaledes, at der kan komme Sensationshistorier ud deraf. Jeg har netop ment, at den skulde have den modsatte Virkning, nemlig ved at Befolkningen fik Tag i Sagen, og at man derved skulde komme til Ro bedre end ad anden Veie. Det ærede Medlem mener, at Politimesterens Mændighed er for stor, naar han paa ethvert Sted kan anordne en saadan Medvirkning fra Kommunens Side ved Udmeldelsen. Jeg har ikke ment, det burde stilles saaledes, at vedkommende Politimester skulde være forhindret i at søge den Hjælp, naar han troede at behøve den eller ikke være i Stand til at tage imod den i Kredse, hvor man ønsker at hde den, selv om der ikke sieblittelig var Fare paa Færde. Det kan jeg godt indrømme det ærede Medlem, at det maaste vil være tvivlsomt, om det er rigtigt at sætte Bestemmelsen i Værk over hele Landet i Kredse, hvor der bitterlig ingen Mistanke er om Sygdom, og Foranstaltningen derved maaste vilde blive mindre aktiv og ikke finde Anklang hos Befolkningen. I de Distrikter, hvor der har været Tale om Mistanke eller Angreb, er jeg overbevist om, at den vil komme til Anvendelse. Jeg tror ikke, at det ærede Medlems Vnndring er i nogen høi Grad nødvendig, og maaste det ærede Medlem vil erkjende det, naar jeg siger, hvorledes jeg mener, at Paragrafen skulde anvendes af Ministeren. Min Mening er, at naar denne Lov udkommer, saa siger jeg til samtlige Politimestre i Sjælland, til Politimestrene i Beile og Standerborg Amt og maaste ogsaa enkelte andre Steder: Behag at sætte den i Anvendelse strax! For det øvrige Lands Vedkommende har jeg tænkt mig, at det maatte være diskretionært, om man vilde gjøre det eller ei. Jeg antager, at en saadan Fremgangsmaade selvfølgelig maa føre til, at Bestemmelsen bliver anvendt, hvor Ministeren siger, den bør anvendes, og det kan være, at den ikke vil komme til An-